KOMMISSIONENS DELEGERADE FÖRORDNING (EU) nr 528/2014

av den 12 mars 2014

om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller tekniska tillsynsstandarder för optioners icke-deltarisker i samband med standardmetoden för marknadsrisk

(Text av betydelse för EES)

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 ([1]), särskilt artikel 329.3 tredje stycket, artikel 352.6 tredje stycket och artikel 358.4 tredje stycket, och

av följande skäl:

(1) Mandat ges i förordning (EU) nr 575/2013 för att utveckla en rad olika metoder för att avspegla andra risker än deltarisker i institutens kapitalbaskrav ”på ett sätt som står i proportion till omfattningen av och komplexiteten i institutens verksamheter i optioner och warranter”. Det är därför lämpligt att utforma metoder som är olika avancerade och som har olika grad av riskänslighet så att man kan täcka in olika typer av institut. Man bör följaktligen införa följande tre metoder (som anges i stigande rangordning efter komplexitetsgrad) för att mäta icke-delta risker för optioner och warranter: i) den förenklade metoden, ii) delta-plus metoden och iii) scenariemetoden. Denna ram som grundar sig på tre metoder återger i stort sett det motsvarande ramverk som fastställts av Baselkommittén för banktillsyn (nedan kallad *BCBS*), dock med nödvändiga justeringar för att ta hänsyn till förordning (EU) nr 575/2013. Fördelen med detta är att man får samstämmighet mellan unionens bestämmelser och internationellt överenskomna minimistandarder.

(2) Eftersom de institut som tillämpar delta-plusmetoden måste kunna behandla diskontinuerliga optioner på ett mer riskänsligt sätt bör det vara möjligt för dem att på vissa villkor kombinera riskmätningsmetoderna för optioner och warranter, inte bara inom grupper utan även inom enskilda juridiska enheter. För att undvika att instituten tillämpar metoderna på ett selektivt sätt i syfte att minimera sina egna kapitalbaskrav, ska det i enskilda fall endast vara tillåtet att kombinera metoder om institutet redan i förväg specificerat tillämpningsområdet för var och en av metoderna innan det börjar använda dem så att de tillämpar dem på samma sätt över tiden.

(3) Icke-deltarisker i samband med optioner och warranter kan omfatta, men är inte begränsade till, risker till följd av förändringar av instrumentets gamma, s.k. ”gammarisk” eller ”konvexitetsrisk” enligt artikel 4.1 a i denna förordning, risker till följd av förändringar av instrumentets vega, s.k. ”vegarisk” eller ”volatilitetsrisk” enligt artikel 4.1 b i denna förordning, risker till följd av ränteändringar, s.k. ”ränterisk” eller ”rho-risk”, icke-linjära samband som inte fångas in av gammarisken och risk vad gäller implicit korrelation för korgoptioner eller korgwarranter. Av dessa risker är det endast gamma- och vegarisken som är tillräckligt betydande för att motivera kapitalbaskrav, även när det gäller institut med en mer komplex verksamhet, och av denna anledning bör endast dessa risker ingå i beräkningen av kapitalbaskravet. Enligt förordning (EU) nr 575/2013 föreskrivs det att instituten ska inhämta förhandstillstånd från sina behöriga myndigheter för att använda en intern modell för beräkningen av delta. Användningen av icke-deltariskmetoder måste emellertid övervakas och bedömas enligt de tillsyns- och utvärderingsförfaranden för institut som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU ([2]). Vad gäller scenariemetoden så kräver denna en noggrannare övervakning av de behöriga myndigheterna eftersom den är mer komplex och detta innebär att institutionerna endast kan använda sig av denna metod i enlighet med specifika tillämpningsvillkor, både första gången och vid all senare användning.

([1]) EUT L 176, 27.6.2013, s. 1.

([2]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

(4) Eftersom artikel 330 i förordning (EU) nr 575/2013 om behandling av fast-till-rörlig ränteswappar endast gäller för ränterisker bör den inte tas i beaktande för vissa finansiella instrument såsom swaptioner.

(5) Bestämmelserna i den här förordningen är nära knutna till varandra, eftersom de alla behandlar mätning av icke-deltarisker för optioner och warranter som är kopplade till olika underliggande tillgångar. För att säkerställa överensstämmelse mellan dessa bestämmelser, som bör träda i kraft samtidigt samt göra det lättare för personer som omfattas av dessa skyldigheter att få överblick och behändig tillgång till dem, är det önskvärt att i en enda förordning samla samtliga tekniska tillsynsstandarder som krävs enligt förordning (EU) nr 575/2013.

(6) Denna förordning grundar sig på det förslag till tekniska tillsynsstandarder som Europeiska bankmyndigheten har lagt fram för kommissionen.

(7) Europeiska bankmyndigheten har genomfört öppna offentliga samråd om det förslag till tekniska tillsynsstandarder som denna förordning bygger på, analyserat de potentiella kostnaderna och fördelarna därav och begärt ett yttrande från den bankintressentgrupp som inrättats i enlighet med artikel 37 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 ([1]).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Fastställande av kapitalbaskrav för optioners och warranters icke-deltarisker

1. Instituten ska beräkna sina kapitalbaskrav med avseende på optioners och warranters andra marknadsrisker än deltarisker i enlighet med artiklarna 329.3, 352.6 och 358.4 i förordning (EU) nr 575/2013 enligt någon av följande metoder:

a) Den förenklade metod som anges i artiklarna 2 och 3 i denna förordning.

b) Den delta-plusmetod som anges i artiklarna 4, 5 och 6 i denna förordning.

c) Den scenariemetod som anges i artiklarna 7, 8 och 9 i denna förordning.

2. Vid beräkningen av kapitalbaskrav på gruppnivå får institutionerna kombinera flera olika metoder. På individuell nivå får instituten dock endast kombinera scenariemetoden och delta-plusmetoden, med förbehåll för att villkoren i artiklarna 4–9 är uppfyllda.

3. För den beräkning som avses i punkt 1 ska instituten vidta följande åtgärder:

a) Bryta ned korgoptioner och korgwarranter i sina grundläggande komponenter.

b) Bryta ned s.k. räntetak (*caps*) och räntegolv (*floors*) och andra optioner som hänför sig till ränta vid olika tidpunkter till en serie av oberoende optioner med olika löptid (s.k. *caplets* och *floorlets*).

c) Behandla optioner och warranter på fast-till-rörlig-ränteswappar som optioner eller warranter på den del av swappen som avser fast ränta.

d) Behandla optioner och warranter som hänför sig till fler än en av de underliggande tillgångar som beskrivs i artikel 5.3 som en korg av optioner eller warranter där varje option har en enda specifik underliggande tillgång.

Artikel 2

Villkor för tillämpning av den förenklade metoden

Institutioner som endast köper optioner och warranter får endast använda den förenklade metoden.

Artikel 3

Fastställande av kapitalbaskrav enligt den förenklade metoden

1. Institut som tillämpar den förenklade metoden ska beräkna kapitalbaskraven med avseende på icke-deltarisker för köp- och säljoptioner eller warranter som det högre beloppet av noll och skillnaden mellan följande värden:

a) Bruttobeloppet, enligt beskrivningen i punkterna 2–5.

([1]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

b) Beloppet av den riskvägda deltaekvivalenten, vilket ska beräknas som det underliggande instrumentets marknadsvärde multiplicerat först med deltat och därefter med något av följande relevanta viktningstal:

i) För specifika och generella risker i aktieinstrument eller ränterisker, i enlighet med del tre avdelning IV kapitel 2 i förordning (EU) nr 575/2013.

ii) För råvarurisk, i enlighet med del tre avdelning IV kapitel 4 i förordning (EU) nr 575/2013.

iii) För valutarisk, i enlighet med del tre avdelning IV kapitel 3 i förordning (EU) nr 575/2013.

2. För optioner och warranter som hör till en av följande två kategorier ska det bruttobelopp som avses i punkt 1 fastställas i enlighet med punkterna 3–4 i följande fall:

a) Köparen har ovillkorlig rätt att köpa den underliggande tillgången till ett i förväg bestämt pris på slutdagen eller när som helst innan slutdagen, och säljaren har skyldigheten att sälja om köparen så begär (enkla köpoptioner och warranter).

b) Köparen har ovillkorlig rätt att sälja den underliggande tillgången på samma sätt som i led a (enkla säljoptioner och warranter).

3. Det bruttobelopp som avses i punkt 1 ska beräknas som det högre beloppet av noll och det underliggande värdepapprets marknadsvärde multiplicerat med summan av det specifika och det generella kapitalbaskravet för marknadsrisken för det underliggande värdepappret minus eventuellt vinstbelopp om optionen lösts in (är *in-the-money*), under förutsättning att något av följande villkor är uppfyllda:

a) Optionen eller warranten ger en rättighet att sälja den underliggande tillgången (*long put*) och är kombinerad med ett innehav av den underliggande tillgången (lång position i det underliggande instrumentet).

b) Optionen eller warranten ger rätt att köpa den underliggande tillgången (*long call*) och är kombinerad med ett löfte om att sälja innehav av den underliggande tillgången (kort position i den underliggande tillgången).

4. Om en option eller warrant ger rätt att köpa den underliggande tillgången (*long call*) eller rätt att sälja de underliggande tillgången (*long put*), ska det bruttobelopp som avses i punkt 1 vara det lägsta av följande två belopp:

a) Det underliggande värdepapprets marknadsvärde multiplicerat med summan av det specifika och det generella kapitalbaskravet för marknadsrisken för den underliggande tillgången.

b) Positionens värde fastställt genom den marknadsvärderingsmetod eller modellvärderingsmetod som föreskrivs i artikel 104.2 b och c i förordning (EU) nr 575/2013 (optionens eller warrantens marknadsvärde).

5. Alla typer av optioner eller warranter som inte har de egenskaper som anges i punkt 2 ska det bruttobelopp som avses i punkt 1 vara optionens eller warrantens marknadsvärde.

Artikel 4

Översikt över fastställande av kapitalbaskrav enligt delta-plusmetoden

1. I de fall instituten väljer att använda sig av delta-plusmetoden för optioner och warranter vars gamma är en kontinuerlig funktion av priset på den underliggande tillgången och vars vega är en kontinuerlig funktion av den implicita volatiliteten (kontinuerliga optioner och warranter) ska kapitalbaskravet avseende optioners och warranters icke-deltarisk beräknas som summan av följande krav:

a) De kapitalbaskrav relaterat till den partiella derivatan av delta med avseende på på den underliggande tillgångens pris, vilken för obligationsoptioner och warranter är den partiella derivatan av delta med avseende på den underliggande obligationens avkastning fram till förfall för och för swaptioner den partiella derivatan av delta med avseende på swap-räntan.

b) Kravet rörande den första partiella derivatan av värdet på en option eller warrant, med avseende på den implicita volatiliteten.

2. Den implicita volatiliteten ska vara det värde på volatiliteten som anges i optionens eller warrantens prisberäkningsformel för vilken, givet en viss prissättningsmodell och givet värden på alla övriga konstaterbara prissättningsparametrar, optionens eller warrantens teoretiska pris är lika med dess marknadsvärde, varvid begreppet marknadsvärde ska förstås på det sätt som avses i artikel 3.4.

3. Kapitalbaskraven för icke-deltarisker med avseende på diskontinuerliga optioner och warranter ska fastställas enligt följande:

a) Om optionerna eller warranterna har köpts ska kravet fastställas till det högre beloppet av noll och skillnaden mellan följande värden:

i) Optionens eller warrantens marknadsvärde, i enlighet med definitionen i artikel 3.4.

ii) Beloppet av den riskvägda deltaekvivalenten, i enlighet med definitionen i artikel 3.1 b.

b) Om optionerna eller warranterna har sålts, ska kravet fastställas till det högre beloppet av noll och skillnaden mellan följande värden:

i) Det relevanta marknadsvärdet för den underliggande tillgången, vilket ska vara antingen maximal möjlig betalning på slutdagen, om en sådan avtalats, eller marknadsvärdet på den underliggande tillgången eller det faktiska teoretiska värdet om någon maximal möjlig betalning inte avtalats.

ii) Den riskvägda deltaekvivalentens belopp, i enlighet med definitionen i artikel 3.1 b.

4. De värden för gamma och vega som används vid beräkningen av kapitalbaskraven ska beräknas med hjälp av lämplig prissättningsmodell i enlighet med artikel 329.1, 352.1 och 358.3 i förordning (EU) nr 575/2013. Om varken gamma eller vega kan beräknas i enlighet med denna punkt, ska kapitalkraven för icke-deltarisker beräknas i enlighet med punkt 3.

Artikel 5

Fastställande av kapitalbaskrav med avseende på gammarisk enligt delta-plusmetoden

1. Vid tillämpningen av artikel 4.1 a ska kapitalbaskraven med avseende på gammarisk beräknas med hjälp av följande steg:

a) För varje enskild option eller warrant ska gammapåverkan beräknas.

b) Gammapåverkan för alla enskilda optioner och warranter som hänför sig till samma specifika underliggande typ ska adderas.

c) Det absoluta värdet av summan av alla negativa värden som erhålls i steg b ska utgöra kapitalbaskravet med avseende på gammarisk. De positiva värden som följer av steg b ska inte beaktas.

2. Vid tillämpningen av steget i punkt 1 a ska gammapåverkan beräknas enligt den formel som anges i bilaga I.

3. Vid tillämpningen av steget i punkt 1 b ska följande anses vara en specifik underliggande typ:

a) För räntesatser i samma valuta: varje löptidsband som anges i tabell 2 i artikel 339 i förordning (EU) nr 575/2013.

b) För aktieinstrument och aktieindex: varje marknad enligt definitionen i de regler som ska utarbetas i enlighet med artikel 341.3 i förordning (EU) nr 575/2013.

c) För utländsk valuta och guld: varje valutapar och guld.

d) För råvaror: råvaror som anses vara identiska i enlighet med artikel 357.4 i förordning (EU) nr 575/2013.

Artikel 6

Fastställande av kapitalbaskrav med avseende på vegarisk enligt delta-plusmetoden

Vid tillämpningen av artikel 4.1 b ska kapitalbaskraven med avseende på vegarisk beräknas med hjälp av följande steg:

a) För varje enskild option eller warrant ska vegavärdet beräknas.

b) För varje enskild option ska en antagen förändring på +/– 25 % i den implicita volatiliteten beräknas, varvid begreppet implicit volatilitet ska förstås på det sätt som avses i artikel 4.2.

c) För varje enskild option ska det vegavärde som följer av steget i led a multipliceras med den antagna förändring i den implicita volatiliteten som följer av steget i led b.

d) För varje specifik underliggande typ, i enlighet med definitionen i artikel 5.3 ska de värden som följer av steget i led c adderas.

e) Summan av de absoluta värden som följer av steget i led d ska utgöra det totala kapitalbaskravet med avseende på vegarisk.

Artikel 7

Villkor för tillämpning av scenariemetoden

Instituten får använda scenariemetoden om de uppfyller samtliga följande krav:

a) De har inrättat en rikskontrollenhet som övervakar risken i institutionernas optionsportföljer och rapporterar resultaten till ledningen.

b) De har underrättat de behöriga myndigheterna om den förutfastställda uppsättning exponeringar som kommer att omfattas av denna metod på ett konsekvent sätt över tiden.

c) De ser till att införliva resultaten av scenariemetoden i internrapporteringen till institutets ledning.

För tillämpningen av led c ska instituten fastställa exakt vilka positioner som ska omfattas av scenariemetoden, bl.a. typ av produkt och angivet handlarbord och portfölj, den särskilda riskhanteringsprocess och den särskilda datortillämpning som tillämpas för positionerna i fråga samt en motivering till varför de ifrågavarande positionerna ska omfattas av scenariemetoden mot bakgrund av vilka positioner som hänförts till andra metoder.

Artikel 8

Definition av scenariematrisen enligt scenariemetoden

1. Ett institut ska för varje specifik underliggande typ som avses i artikel 5.3 fastställa en scenariematris som omfattar en uppsättning scenarier.

2. Scenariematrisens första dimension är den underliggande tillgångens prisförändring över och under dess aktuella värde. Detta prisförändringsspann ska ha följande utformning:

a) För ränteoptioner eller warranter: +/– den antagna ränteförändring som anges i kolumn 5 i tabell 2 i artikel 339 i förordning (EU) nr 575/2013.

b) För optioner eller warranter för aktieinstrument och aktieindex: +/– den viktning som anges i artikel 343 i förordning (EU) nr 575/2013.

c) För optioner eller warranter på valuta och guld: +/– den viktning som anges i artikel 351 i förordning (EU) nr 575/2013 eller, i tillämpliga fall, +/– den viktning som anges i artikel 354 i förordning (EU) nr 575/2013.

d) För råvaruoptioner (warranter): +/– den viktning som anges i artikel 360.1 a i förordning (EU) nr 575/2013.

3. Prisförändringsscenarierna för den underliggande tillgången ska återges i ett rutnät som har minst sju punkter, anger det aktuella värdet och delar in det variationsspann som anges i punkt 2 i lika stora intervall.

4. Scenariematrisens andra dimension ska fastställas på grundval av volatilitetsförändringar. Variationsspannet för volatilitetsförändringar ska vara +/– 25 % av den implicita volatiliteten, varvid begreppet implicit volatilitet ska förstås på det sätt som avses i artikel 4.2. Detta variationsspannspann ska återges i ett rutnät med minst tre punkter, som även omfattar en förändring på 0 % och är indelat i lika stora intervall.

5. Scenariematrisen består av alla möjliga kombinationer av punkter enligt punkterna 3 och 4. Varje kombination utgör ett enskilt scenario.

Artikel 9

Fastställande av kapitalbaskrav enligt scenariemetoden

Enligt scenariemetoden ska kapitalbaskravet med avseende på optioners och warranters icke-deltarisk beräknas med hjälp av följande steg:

a) För varje enskild option och warrant ska alla de scenarier som avses i artikel 8 tillämpas vid beräkningen av den simulerade nettovinsten eller nettoförlusten vid varje scenario. Denna simulering ska göras med hjälp av metoder för full omvärdering, dvs. man simulerar prisförändringarna med hjälp av prissättningsmodeller och använder sig inte av lokala approximeringar av dessa modeller.

b) För varje specifik underliggande typ som avses i artikel 5.3 ska de värden aggregeras som erhållits genom beräkningen i led a och som avser de enskilda scenarierna.

c) För varje specifik underliggande typ som avses i artikel 5.3 ska det ”relevanta scenariet” beräknas som det scenario för vilket de värden som fastställts i steg b ger den största förlusten alternativt den minsta förlusten i det fall det inte finns några förluster.

d) För varje specifik underliggande typ som avses i artikel 5.3 ska kapitalbaskravet beräknas i enlighet med den formel som anges i bilaga II.

e) Det totala kapitalbaskravet med avseende på optioners och warranters icke-deltarisk vara summan av de kapitalbaskrav som erhålls från beräkningen i steg d, för alla olika specifika underliggande typer som avses i artikel 5.3.

Artikel 10

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 12 mars 2014.

På kommissionens vägnar
José Manuel BARROSO
Ordförande

BILAGA I

Formel som ska användas för tillämpningen av artikel 5.2

Formel som ska användas för tillämpningen av artikel 5.2:

$$\text{Gammapåverkan} = \hat{} \times \text{Gamma} \times VU^2$$

där VU

a) för optioner eller warranter på räntor och obligationer är lika med den antagna avkastningsförändring som anges i kolumn 5 i tabell 2 i artikel 339 i förordning (EU) nr 575/2013,

b) för optioner eller warranter på aktieinstrument och aktieindex är lika med marknadsvärdet på den underliggande tillgången multiplicerat med den viktning som anges i artikel 343 i förordning (EU) nr 575/2013,

c) för optioner eller warranter på valuta och guld är lika med marknadsvärdet på den underliggande tillgången beräknat i den rapporterade valutan multiplicerat med den viktning som anges i artikel 351 i förordning (EU) nr 575/2013 eller, vid behov, den viktning som anges i artikel 354 i förordning (EU) nr 575/2013,

d) för optioner eller warranter för råvaror är lika med marknadsvärdet på den underliggande tillgången multiplicerat med den viktning som anges i artikel 360.1 a i förordning (EU) nr 575/2013.

BILAGA II

Formel som ska användas för tillämpningen av artikel 9 d

Formel som ska användas för tillämpningen av artikel 9 d:

$$\text{Kapitalbaskrav} = - \min(0, PC\text{-}DE)$$

där

a) PC (prisförändringen) är lika med summan av prisförändringarna för de optioner som har samma specifika underliggande typ enligt definition i artikel 5.3 (minustecken för förluster och plustecken för vinster) och motsvarande för det relevanta scenario som fastställts i steg c i artikel 8.2.

b) DE är ”deltaeffekten” beräknad på följande sätt:

$$DE = ADEV \times PPCU$$

där

i) ADEV (”det aggregerade deltaekvivalentvärdet”) är summan av negativa eller positiva deltan, multiplicerade med marknadsvärdet på avtalets underliggande tillgång, för de optioner som har samma specifika underliggande typ enligt definitionen i artikel 5.3,

ii) PPCU (”den procentuella prisförändringen för den underliggande tillgången”) är den procentuella prisförändringen för den underliggande tillgången enligt definitionen i artikel 5.3, i enlighet med det relevanta scenario som fastställts i steg c i artikel 8.2.